

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Ali Standish

THE IMPROBABLE TALES OF BASKERVILLE HALL

Text copyright © Conan Doyle Estate Ltd and Working Partners Limited, 2023

Certain Sherlock Holmes stories are protected by copyright in the United States owned by Conan Doyle Estate Ltd*

The Series has been licensed to the Vulkan izdavaštvo by the Working Partners Limited in association with Conan Doyle Estate Ltd.

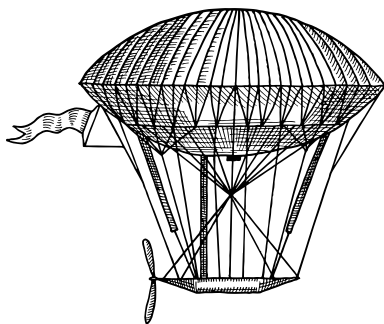
Arthur Conan Doyle and are registered trademarks of Conan Doyle Estate Ltd.*

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05056-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NEVEROVATNE PRICE IZ

BASKERVILSKOG
ALI
STENDIŠ

HOLA

Preveo Marko Rančić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Luki i Emi, Pejdž i Vilu, Ani i Hejli,
Avi Ketrin i svim budućim nećacima*

*Nakon što se isključi ono nemoguće,
sve što preostane – koliko god bilo
neverovatno – mora biti istina.*

Šerlok Holms

SADRŽAJ

Grimizna studija	11
Veoma čudan susret	16
Nešto najvažnije	20
Poziv	25
Najizvrsniji umovi našeg doba	28
Arturov presto	34
Let	38
Baskervilski hol	48
Grover i Poket	56
Pravo u ring	64
Ravnopravni protivnik	70
Soba s pogledom	78
Neobični lopov	86
Trpezarija	90
Trik doktora Votsona	95
Magija koja se dá saznati	105
Sreća sa Srećkom	114
Nerazrešene misterije <i>Baskervilskog roga</i>	118
Detelina	127
Zeleni Vitez	134
<i>Domum Trifolium incarnatum</i>	141
Priča o dva pisma	147
Valensija Fernandez	152

Logički skok	158
Artur podiže talase	165
Hulja	174
Dagerotipi i dinamit	180
Razočaranje <i>Rogom</i>	188
Sve se otkriva	194
Ajrin zauzima stav	205
Odgovor je došao	212
U sat	218
Beba pronalazi majku	228
Kiper	232
Bliski susreti sa Kiper	237
Najizuzetniji sat	242
Noćni posetilac	248
Portret lorda Bejkera	252
Savetovanje s doktorom Votsonom	258
Munja ponovo udara	262
Sumnje i srebro	266
Projekcija magičnih lampiona	270
Anonimna dojava	275
Grej Starija	281
Poslednja Arturova šansa	290
Detelina se približava	296
Ulazak u tamu	301
Devojka iz mašine	306
Povratak profesora	314
Istraga Šerloka Holmsa	321
Ovo je samo početak	325

Prvo poglavlje

Grimizna studija

ARTUR JE BIO DEČAK KOJI RETKO KAD NIJE BIO U PRAVU. U školi je imao *najdosadniju* naviku da prvi dođe do rešenja i da, uz to, ono bude i tačno. Ipak, njegovi školski drugovi znali su da to nije Arturova krivica – njegov um je naprosto tako funkcionisao.

Da ste pitali Artura Konana Dojla da li tog vedrog septembarskog dana oseća neko komešanje u vazduhu, da li predoseća neku pustolovinu – ili opasnost – netremice bi pomislio da ste neki vidovnjak koji pokušava da ga pređe za pola penija.

Čak i Artur, kako se ispostavilo, može ponekad da pogreši.

„Samo toliko?“, pitao je tog sudbonosnog popodneva Artur, mršteći se pred parčetom ovčetine, koje je gospodin Frejzer stavio na mesarsku vagu. Podeljeno na sedam delova, je-dva da će biti dovoljno za po zalogaj svakome.

„Plašim se, Arture, da za taj novac danas možeš da dobi-
ješ samo ovoliko“, odgovorio je gospodin Frejzer, tužno se
osmehnuvši. Artur je primetio mesareve podočnjake.

Letimice je pogledao zadnji kraj piljevinom zasute radnje,
gde je obično radila gospođa Frejzer, ali nje nije bilo. Njen
se vid u poslednje vreme pogoršao – Artur je to primetio po
tome kako je čkiljila kada bi je pozdravio, ne bi li ga prepo-
znala. Možda se njen vid pogoršao toliko da više nije mo-
gla da radi. To bi značilo da joj treba lekar i da će gospodin
Frejzer morati da zaposli nekoga da je odmeni.

Drugim rečima, zaključio je Artur, gospodin Frejzer više
ne može da priušti da mu daje više od onoga koliko bi platio.

„Da, gospodine“, rekao je i, ne zaboravljajući lepe mani-
re, dodao: „Hvala vam.“

Dok je izlazio, sa ovčetinom umotanom u papir u ruci,
Artur je proučavao druge mušterije koje su čekale u redu.
Među njima je bio neki čovek, koji je zasigurno bio veoma
zauzet nekim mislima, budući da nije primećivao da je uga-
zio u konjsku balegu. Bila je tu i žena sa baš odrpanom zakr-
pom na suknji, kao i dečak koji je, sudeći po kvrgi na jednoj
od čizama, krio nož.

Bolje je primećivati takve detalje nego svinjske i teleće
odreske iza tezge gospodina Frejzera, od kojih je išla voda
na usta i koji su samo čekali da neke druge porodice dođu
i pakupe ih.

Oni nisu za nas, govorio je sebi Artur. Barem ne danas.

Osetio je olakšanje kada je izašao na strme kaldrmisa-
ne edinburške ulice, koje su vrvele od kupaca, prodavaca

novina, konja i devojčica koje su na uglovima prodavale buketiće cveća.

Vazduh je mirisao na sveže pečene medenjake od đumbira iz Barouklafove pekare, dok ga je jugozapadni povetarac, šapćući o jeseni, hladio. Lišće na retkom drveću dalje niz put treperilo je prijatno, i čekalo svoj red da padne.

Obično za mladog Artura nije bilo ničega toliko divnog kao septembarsko popodne. Septembar je najavljivao početak nove školske godine. Nove lekcije. Novi predmeti.

Danas mu je, međutim, vetar doneo osećaj jeze u duši.

I ne shvatajući gde ga to noge nose, zatekao se kako prelazi ulicu do Knjižare V. Skota i posmatra kako prodavac uređuje izlog. S ove strane stakla, Artur nije mogao da prepozna nijednu od izloženih knjiga, ali su one izgledale jednako primamljivo kao i mesarevo najbolje meso – a možda čak i primamljivije. Sva ta mesta koja se u njima nalaze, daleko od Škotske, sve te pustolovine koje su na njega čekale.

Arturu se omakao uzdah – njegova čežnja zamaglila je staklo izloga.

Ni one nisu za mene, podsetio se. Bar ne danas.

Kada njegova porodica ne može da priušti dovoljno hrane za sve svoje članove, sasvim je sigurno da ne može da priušti ni knjige kojima bi Artur nahranio svoj um.

Oštro kucanje s druge strane stakla, kao potvrda, trglo ga je iz njegovih misli. Sedokosa prodavačica je korila Artura i rukom mu pokazivala da se skloni.

Vrativši se na trotoar natiskan prolaznicima, Artur je doneo jednu odluku.

Setio se kako mu je gospodin Krabtri, mrzovoljni direktor Njuingtonske akademije, čiji je zadah smrdeo na kiselo mleko, rekao da sa tako britkim umom, on zbilja može postati neko i nešto u ovom svetu.

Artur pak neće moći da proveri teoriju gospodina Krabtrija, zato što je odlučio da se sledeće nedelje neće vratiti na Njuingtonsku akademiju.

Neko je morao da zarađuje za porodicu, a kako je njegov otac radio sve manje i manje, taj neko morao je biti Artur. I sama pomisao na to ispunila ga je strahom, ali i odlučnošću.

Sutradan bi možda mogao natrag do mesare, da zamoli gospodina Frejzera da ga primi kao šegrta. Nije mu se baš dopadala zamisao da po ceo dan seče odreske, ali i to je bilo bolje od čišćenja dimnjaka ili – naježio se pri toj pomisli – kopanja grobova.

Zasad je, uostalom, bilo potrebno da se prvo vrati kući, gde ga je čekala majka, pa da počne da sprema večeru.

Okrenuvši se da pođe, Artur se umalo nije sudario sa ženom koja je uz zavojito brdo gurala kolica s bebom.

„Izvinite, gospo“, rekao je.

Žena se, međutim, na njega gotovo nije ni osvrnula.

Čudno, pomislio je Artur.

Zagledao se u nju malo pažljivije. Bila je to lepa žena, ali pomalo namrštenog lica, kao da se na njemu ocrtavala bol. Njeno lice bilo je kao blede mesec iznad svetlog buketa, koji je virio iz tašne koju je nosila postrance, i skupocene grimizne tkanine, od koje je bila sašivena njena haljina. Ta haljina

izdvajala se u metežu prolaznika, većinom odevenih u odeću turobnih boja, koje su se sve polako pretapale u sivilo.

Na trenutak, žena se sledila.

U istom tom trenutku, Artur je izveo tri zaključka.

Prvo, haljina koju je ova žena nosila je veoma nova.

Drugo, beba u kolicima je veoma mala – ne starija od dva meseca.

Treće, ova žena diše *veoma* teško.

Njene oči su naprečac zatreperile i ona je počela da pada licem ka zemlji.

Ispustivši ovčiji odrezak, Artur je pružio ruke i ženu, koja je gubila svest, uhvatio u poslednjem trenutku pre nego što je glavom udarila o pločnik.

Bio je ispunjen olakšanjem dok ju je nespretno smeštao da sedne. Dobro je protumačio signale. Čim malo bude došla sebi, moći će da se vrati kući sa svojom bebom, živa i zdrava

Njena beba!

Artur se naglo okrenuo baš kada su kolica počela da se kotrljaju niz strmi trotoar. Rukom je posegao za njima, ali bilo je prekasno. Kolica su bila sve brža i brža jer je nizbrdica bivala sve strmija.

Prepao se videvši kako su kolica poskočila naišavši na neravan kamen, i naglo skrenula prema kolovozu... odatle je, pravo na njih, jurila kočija koju su vukla četiri ogromna konja.

Drugo poglavlje

Veoma čudan susret

KONJI SAMO ŠTO NISU PREGAZILI KOLICA S BEBOM, KOJA SU bila predaleko da bi ih Artur dohvatio. Preleteo je očima preko ulice, a onda se savio, i na zemlji napokon pronašao kamenčić.

„Hej!“, viknuo je iz sveg glasa, bacio kamen i molio se bogu da pogodi cilj.

Baš kao što se i nadao, pogodio je čoveka koji je hodao ispred kolica, i to posred potiljka. Čovek se trgao i okrenuo da pronađe krivca, ali je umesto toga ugledao kolica kako jure ka putu. Pružio se napred i u poslednjem trenutku nekako uspeo da ih zgrabi za ručku. Sekundu kasnije, putem je protutnjala kočija.

Artur se skljojao od olakšanja. Manja grupa ljudi okupila se kako bi videla oko čega je nastala ta gungula, i izvijali su vratove kako bi bolje videli čoveka s kolicima. On se vraćao uzbrdo, jednom rukom gurajući kolica, a drugom

čvrsto držeći rukohvat štapa. Artura je iznenadilo to koliko je spasilac bio star – a bio se bacio tako živahno.

„Da li si ti bacio onaj kamen?“, pitao je Artura jasnim i ravnim naglaskom.

Artur nije mogao a da ne zuri dok je starac stavljao štap pod mišku i nameštao šešir kako bi mogao da protrlja potiljak. Njegove godine nisu bile jedino što je čudilo Artura. Izborano lice ovog čoveka bilo je veoma preplanulo, kao da se nedavno vratio iz tropskih predela, a njegova snežnobela brada bila je savršeno uređena. Imao je dug uzak nos i sive oči, i bio je odeven u elegantno odelo od tvida i prsluk. Njegov štap, uočio je to sada Artur, bio je napravljen od mahagonija, koji se presijavao, sa rukohvatom u obliku srebrne gavranove glave. Šta takav engleski gospodin traži u njihovom kraju?

„Veoma mi je žao, gospodine“, rekao je Artur. „Ali bio sam svestan da možda nećete shvatiti da zovem baš vas ako bih samo viknuo. Ne biste se okrenuli na vreme.“

Ovaj gospodin je dugo posmatrao Artura pre nego što je njegova brada odala blagi trzaj. „Elem, držim da ima i gorih razloga da se neki neznanac gađa kamenom u glavu.“

Gundava prodavačica izašla je iz svoje knjižare da bi pomogla bebinoj majci da ustane. Žena je izvukla bebu iz gnezda od ćebadi i prislonila je na grudi.

„Rekli su mi da tebi treba da zahvalim što si mi ublažio pad“, rekla je Arturu. Potom se okrenula ka gospodinu. „A vama što ste mi spasli bebu.“

Englez je odmahnuo glavom. „I to je dečakova zasluga. Da nije bilo njegovog hitrog razmišljanja, ishod je mogao biti zaista strašan. Zbilja, zaista strašan.“

Nakon toga je nastala halabuka, bebina majka uporno je tražila od Artura da cveće, koje je maločas kupila na pijaci, primi kao poklon, a stranci su mu prilazili da bi se s njime rukovali. Arturu je sve to bilo zamorno i samo je želeo da krene kući. Konačno, kada su majka i beba pošle svojim putem i gomila se razišla, ostali su samo Artur i neobični gospodin.

Čovek se naslonio na knjižaru i nezapaljenom lulom dodirivao usnu, kao da o nečemu razmišlja. Njegove oči prostrelnog pogleda susrele su se s Arturovim.

„Ti si ublažio pad one žene, a?“, rekao je. „Brzi refleksi, pretpostavljam?“

„Ne, gospodine“, odgovorio je Artur, uznemiren ljubopitljivim pogledom stranca. „Shvatio sam da će se onesvestiti.“

„Je li? A kako to?“

„Pa, primetio sam da je njena haljina nova, kao i to da je baš bleđa i da izgleda kao da se muči da dođe do daha. Tek što se porodila, ali njen struk je bio veoma uzan. Pomislio sam zato da je možda, prilikom kupovine haljine, svratila i da kupi...“, ovde se Arturov glas pretvorio u šapat, „znate, korset.“

Nadao se da gospodin neće pomisliti da je čudno što on zna za te odevne detalje, ali na kraju krajeva, on je delio sobu sa pet sestara, a nema ni nekoliko meseci kako je njegova majka rodila Konstans.

Artur se nakašljao kako bi pročistio grlo. „Ali po svemu sudeći, ko god da joj ga je vezao, previše je stegao pantljike. A poznato je da takav veš može otežati protok vazduha i izazvati...“

„Pojavu nesvestice“, dovršio je gospodin. „Zbilja?“

Zvono obližnje Njuingtonske crkve počelo je da objavljuje koliko je sati, a Artur je uzdahnuo.

„Izvinite me, molim vas“, rekao je, sagnuvši se, kako bi podigao paket ovčetine, koji je ranije ispustio. „Moram da pođem kući.“

Gospodin je pozdravio Artura dodirnuvši vrh šešira. „Tvoja moć zapažanja ti je danas baš dobro došla“, rekao je. „Možda čak i bolje nego što možeš da naslutiš.“

Pre nego što se Artur dosetio kakvog smislenog odgovora na tako čudnu opasku za rastanak, čovek se već bio stopio s gomilom. Ipak, ne pre nego što je Artur stigao da uoči još jedan čudan detalj u vezi s njim. Uzbrdo se popeo sa štapom u desnoj ruci. A odlazeći nizbrdo, čvrsto ga je držao u levoj.

Treće poglavlje

Nešto najvažnije

SUNCE JE VEĆ POČELO DA URANJA ISPOD OBZORJA KADA JE Artur uleteo na vrata. Njegovih pet sestara provodile su večernje časove sklupčane po ćoškovima dnevne sobe, svaka u svom, te nije bilo čudno što su ga istog trena zaskočile sa svih strana. Meri je bacila ručice oko njegovog vrata, dok mu se Kerolajn, gegajući se, uhvatila za nogu i prijateljski – ali i bolno – ugrizla ga za koleno.

En i Ketrin, starije sestre, krpile su čarape pored vatre, a između njih, u košarici, bila je šćućurena beba Konstans.

„Kasniš!“, rekla je En i sklonila čarape u stranu. Mrzela je šivenje. „Zabrinule smo se!“

„Ketrin je rekla da je verovatno samo duži red u mesari“, zakliktala je Meri, „ali ja sam rekla da su te verovatnije oteli ulični razbojnici. Zar to ne bi bilo divno?“

„Zašto kasniš, Arture?“, pitala je Ketrin, ozbiljnog izraza lica, koje je osvetljavala vatra. „I šta ti je, zaboga, to u rukama?“